

директиви ЄС. Станом на кінець 2016 р. прийнято 49 технічних регламентів. Паралельно з узгодженням секторального законодавства з директивами ЄС уряд скасовує інші законодавчі норми, зокрема санітарні норми і норми щодо безпеки праці, які дублюють вимоги технічних регламентів. У січні 2017 р. набрали чинності акти щодо скасування низки норм, прийнятих до 1991 р.

Станом на 1 січня 2016 р. фонд національних стандартів становив 17 889 документів (на 40 % менше, ніж у 2014 р.), з них 61,3 % гармонізовано з міжнародними та європейськими нормами (на 24 % більше, ніж у 2013 р.).

Національна зовнішньоекономічна політика України повинна формулюватися з урахуванням існуючих викликів глобалізації на основі адекватного розуміння можливостей та ризиків, пов'язаних з високим рівнем відкритості національної економіки у сфері експорту [3, с. 81]. За таких умов однією з ключових передумов успішності країни на світовому ринку є проактивна позиція бізнесу, яка полягає в участі підприємств-експортерів та профільних асоціацій в обговоренні законодавчих та нормативних актів, ініційованих як Україною, так і ЄС і міжнародними організаціями.

Список використаних джерел

1. Державна служба статистики України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua>. – Назва з екрана.
2. Угода про Асоціацію між Україною та ЄС від 27.06.2014 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/984_011. – Назва з екрана.
3. Структурні зміни та економічний розвиток України / В. М. Гесць, Л. В. Шинкарук, Т. І. Артьомова та ін. ; за ред. Л. В. Шинкарука. – Київ, 2011. – 696 с.

*К. Й. Пугачевська, к. е. н., доцент;
І. Є. Ковальчук, ст. викладач
Мукачівський державний університет,
м. Мукачево
kateryna.pugachevska@gmail.com*

КЛАСТЕРНІ ТЕХНОЛОГІЇ РОЗВИТКУ ТЕРИТОРІЙ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

Глобалізаційні процеси в економічному розвитку, що відбуваються в світі обумовлюють необхідність вироблення нових

методичних і практичних підходів до формування шляхів стратегічного господарського розвитку території України.

Велике значення в країні надається регіоналізації як одному з провідних напрямків реформування та подальшого розвитку української економіки. Цей підхід веде до необхідності всебічного перегляду державного управління територіями, в першу чергу його принципів, цілей, завдань, функцій і процесів.

В умовах пошуку оптимальних варіантів розвитку локальних територіальних економічних систем стає доцільною більш поглиблена розробка концептуальних підходів до регіонального управління. Існуюче сьогодні різноманіття видів економічного простору, концепцій і підходів до управління територіями створює потребу в оптимальних рішеннях всього комплексу проблем в господарському просторовому розвитку країни.

Проблема просторового розвитку на основі кластеризації є актуальною з теоретичної та практичної точок зору. Перед суспільством стоїть проблема пошуку оптимальної моделі просторової організації регіону з відповідною інфраструктурою, особливості якої зумовлені природно-ресурсними перевагами окремих територій, економічними передумовами, що визначають доцільність і напрями виробничої діяльності.

Про зростання уваги до регіональної політики свідчить той факт, що у Стратегії розвитку Європи на період до 2020 р. передбачено, що 60–75 % всіх коштів, спрямованих на реалізацію Стратегії, буде витрачено на заходи, пов'язані з досягненням цілей регіонального розвитку.

Швидкість зміни зовнішнього середовища і сильна світогосподарська конкуренція сприяють в даний час об'єктивному процесу зсуву управлінських функцій з загальнонаціонального рівня на регіональний, що призводить до перетворення регіону з об'єкта зовнішнього управління в його активний самостійний організаційний суб'єкт.

Триваюче поглиблення в країні інтеграційних процесів, а також системна трансформація економічних процесів лише підсилюють необхідність створення нових управлінських моделей вирішення регіональних соціально-економічних проблем і забезпеченню сталого розвитку господарства територіальних систем.

В умовах жорсткої міжнародної конкуренції лідери світової бізнес-спільноти шукають нові механізми підвищення стратегіч-

ної ефективності розвитку території. Кластери є комплексною організаційною формою консолідації зусиль державних і недержавних зацікавлених сторін, спрямованих на досягнення конкурентних переваг економіки в умовах розширення глобалізаційних економічних процесів. Регіональні органи влади і підприємницькі структури сьогодні зацікавлені в активному впровадженні ініціатив зі створення кластерів, так як запланована господарська стратегія розвитку регіонів може бути реалізована при компромісі інтересів і дій влади і бізнесу.

Світовий досвід показав, що кластерний підхід дозволяє підвищити ефективність взаємодії приватного сектора, держави, торговельних та професійних асоціацій, дослідницьких та освітянських закладів в інноваційному процесі. Публікації ряду фахівців стосовно аналізу світових процесів кластеризації свідчать про високу ефективність діяльності кластерних об'єднань, їх визначальний вплив на прискорення економічного розвитку [1].

Розвиток регіональних кластерів є перспективною організаційною формою управління соціально-економічними процесами в регіонах. Вони сприятимуть забезпеченню швидкого економічного зростання, відродженню вітчизняного виробництва, розвитку виробничого співробітництва на основі спеціалізації і кооперування, підвищенню ефективності інноваційного розвитку регіонів, є ефективним способом залучення прямих іноземних інвестицій. Це сприятиме досягненню високого рівня економічного розвитку та конкурентоспроможності українських регіонів та їх гідного місця в глобальній системі економічних відносин. Створення кластерних мереж дозволяє підвищити рівень конкурентоспроможності регіону, забезпечити робочими місцями населення регіону, в тому числі висококваліфікованих кадрів, збільшити податкові надходження до бюджету [2].

Основою формування кластерів може бути програмний підхід, що реалізується через регіональні програми соціально-економічного розвитку територій або спеціальні програми і проекти, в процесі виконання яких консоліднуються інтереси національного бізнесу, органів влади, зарубіжних партнерів, фінансових структур, соціально-економічних утворень.

Для ефективного управління кластерними утвореннями в рамках українського законодавства можуть бути створені спеціалізовані організації (логістичні, аутсорсингові, ауттаскінгові),

що забезпечують основне виробництво, представляють спеціальні послуги. Будучи інфраструктурними організаціями управління, вони беруть участь в здійсненні керівництва спільною бізнес-діяльністю. У найближчій перспективі сучасні кластерні технології можуть і повинні застосовуватися для вирішення пріоритетних науково-практичних завдань комплексного розвитку економіки регіонів України.

Список використаних джерел

1. Дегтяренко Н. В. Кластерная концепция в инновационном развитии территориально-промышленных комплексов как возможность посткризисного развития / Н. В. Дегтяренко // Модели посткризисного развития стран : анализ и прогноз : материалы междунар. науч.-практ. конф. молодых ученых и студентов, (г. Таллинн, 13–14 мая 2010 г.). – Таллинн : Ин-т экономики и управления ЕСОМЕН, 2010. – С. 111–113.
2. Мамонова В. В. Формування територіальних кластерів як інструменту регіонального розвитку: наукова розробка / В. В. Мамонова, Ю. О. Куц, О. М. Макаренко та ін. – Київ : НАДУ, 2013. – 36 с.

В. Й. Пучканьова, студентка
Науковий керівник – О. А. Іваніщева, асистент
*Вінницький торговельно-економічний інститут
Київського національного торговельно-економічного
університету, м. Вінниця
vikafesh17@gmail.com*

ОСОБЛИВОСТІ ОРГАНІЗАЦІЇ КЕЙТЕРИНГУ В УКРАЇНІ

Ресторанний бізнес є однією із найбільш значущих складових індустрії гостинності. Водночас, з одного боку, є одним із засобів високоліквідного використання капіталу, а з іншого – середовищем із високим ступенем конкуренції. У всьому цивілізованому світі ресторанний бізнес є одним із найбільш розповсюджених видів малого бізнесу, тому заклади та підприємства ведуть між собою постійну боротьбу за оптимальне позиціонування на ринку та найбільш перспективні його сегменти, за пошук нових та утримання постійних клієнтів [2].

Сучасний ресторанний бізнес, як ніколи раніше, пропонує широку номенклатуру послуг. У ресторанній справі з'являються нові види послуг: послуги сомельє, гастрономічні шоу, урочиста презентація страв, бар-шоу, рибалка та кулінарне приготування